

σύγχρονοι
Ἕλληνες
ποιητές

Ἐπιμέλεια: Α. Πασχαλάς

Βάρναλης

Ἡ ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΗ

Ἄς δεχτοῦμε, πῶς εἶτανε τὸ δαιμόνιο μου καινούριο θεόπουλο... Ἐδῶ κάθε μουνουσιμένους παπὰς ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ φέρνει καὶ σὰς πασαάρει κι ἀπὸ ἕναν ξετσιπίωτο θεὸ σὰν τὸ Σαβάξιο, τὴν Κοτυτιῶ καὶ τὸν Ἀφροδίτο καὶ σεῖς τοὺς δέγεστε καὶ τοὺς προσκυνάτε μετὰ χαρᾶς. Κι ἂν γιὰ τέτοιους θεοὺς φοραίνετε φουστάνια καὶ νταντελένια παντελονάκια καὶ χορέεστε μανιασμένοι, κουνώντας τὴν κοιλιά σας καὶ τὰ καπούλια σας, σὰ γυναικες· κι ἂν θρίσκετε θεάρεστο πράγμα νὰ τάξετε τὶς σκλάβες καὶ τοὺς σκλάβους σας καὶ τὰ κορίτσια σας ἀκόμα καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἑαφτό σας στὴν Ἀφροδίτη, στὴν Ἀθηνά, στὸν Ἀπόλλωνα καὶ νὰ παραδίνεστε «σώματα ἱερά» στοὺς μερακλήδες, γιὰ νὰ πενταρολογοῦνε καὶ νὰ χαραιοτρῶνε οἱ Κήρυκες, οἱ Ἐυμολπίδαι καὶ τ' ἄλλα παπαδόσογα, τί σας ἔφταιξε τὸ ταπεινό μου δαιμόνιο, ποὺ καθόταγε μέσα μου φρόνιμα καὶ συμαζεμένα καὶ μ' ὀρμήνεδε τάχα νὰ θρίσκω τὸ σωστό, χωρὶς καὶ θγάξει δίσκο καὶ νὰ θέλει ναοὺς καὶ θυσιᾶς; Μήτε σὰς ὑποχρέωνε νὰ ξεβρακώνεστε γιὰ χατίρι του. Καὶ τὸ κάτου τῆς γραφῆς ἄμα θὰ πέθαινα, θὰ φεβγε κι ἀφτό μαζί μου, γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσουμε ποτέσ πιά στὴν καταραμένη χώρα σας!

(Κεφ. 10)

Ο ΕΚΛΕΧΤΟΣ

Χεῖλια, μαλλιά καὶ νύχια σου τρέξ
δοῦλοι
νὰ θάφουν, νὰ μυρώνουν καὶ στὸ πλάι
τῶν χροτάφων νὰ κάνουν γ' ἄμολαί
δόστρυχος θάμα. Κ' ἔδγα μὲ πεδοῦλι

χρυσὸ στὴν Ἀγορά. Δοῦλοι καὶ μοῦλοι
γιαρτάζουν τ' Ἀνθεστήρια. Ἀφρογελάει
τὸ νιὸ κρασί στὴν κούπα, ποὺ κυλάει
στόμα σὲ στόμα. Πάρ την κι ὄθες οὔλοι

πίνουνε, πιές. Καὶ πάτα τὴ δοντιὰ σου
βαθιά στὸ ξύλο. Μὰ τὴν ἀρχοντιὰ σου
κράτα ψηλά, καὶ πιὸ ψηλά τὸ πνέμα!

Μὲ τὸν ὄχλο κουβέντα νὰ μὴν ἔχεις!
Ἵσαν περαστικὸς ἐδῶ μὲ νέμα
σὲ γλώσσα γ' ἀπαντᾶς ποὺ δὲν κατέχεις.

*

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΟΥΛΟΣ

Τὰ ρόδα χάμου θάλασσα· στὸ φράχτη
τ' ἀγιόκλημα ποτάμι κρεμαστό.
Ποῦ νὰ ναι τώρα; Κουρνιαχτὸς καὶ στά-
χτη!
Καὶ τὸ φεγγάρι ἀπάνωθε σῆηστό.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ

Ἵλα βουδὰ μὲς τὸ βουδὸν ἀέρα,
ἥλιος τυφλὸς κοιτάει καὶ δὲν κουνᾶ.
Ἵ νύχτα δὲ χωρίζει ἀπ' τὴν ἡμέρα,
τέλος τοῦ κόσμου ἢ προφητεία μὴνᾶ!

Ποιὸς θὰ μᾶς σώσει; Ἀνατολὴ γιὰ Δύση;
Ποιὸς Ἵλληνας ἢ βάρβαρος θεὸς;
Μπροστὰ καινούριος κόσμος θὰ βαδίσει
ἢ πίσω θὰ γυρίζει ὁ παλαιὸς;

(Τὸ μοιρολόγι τῶν δούλων)

*

ΕΠΙΤΑΦΙΟ

Ἵχι λουλούδια, μὰ σπαθὶ στὸν τάφο σου,
ἄξιε θάρδε!

Ἵταν παλαύαγε Ζωὴ καὶ Θάνατος, ἀπῆξω
δὲν κοίταγες χορέθοντας μ' ἕνα φλασκὶ στὸ
χέρι,
ἀλλὰ μπροστάρης τοῦ Λαοῦ στῆς λεφτεριάς
τῆ μάχη
ὁ λόγος σου ἀρχαγγέλιγο σπαθὶ τυραννο-
χτόνο.